

Beveik po met?...

Matas Edvardas Logano tarptautinio oro uosto laukimo sal?je nepais? minios ir vinguriavo aplenkdamas g?les bei atvirukus laikan?ius žmones.

Jis buvo ištobulin?s geb?jim? eiti ir kartu dirbti telefonu, kuriame rado dešimt pranešim? iš biuro ir kelias teksto žinutes. Bet, po velni?, n? vienos nuo Dilanos Džein?s.

Nors susisiekt? su ja jau prieš savait?, iki šiol negavo aiškaus atsakymo apie galimyb? susitikti Bostone.

Gal ver?ia j? laukti, nor?dama nubausti už tok? ilg? tyl?jim?. Ta?iau Matas buvo užsi?m?s – taip jau pasitaik?, kad šiais metais jie susisiekdavo re?iau nei ?prastai. Gerokai re?iau. Bet dabar jis buvo ?ia ir tik?josi atgaivinti bent dalel? buvusios magijos.

– Matai!

Matas atsigr?ž? ir pamat? ateinant? besišypsant? savo sen? bi?iul? Noj? Lokvud?. Na, bent jau maloni staigmena.

Matas ?simet? telefon? ? juodo švarko kišen? ir paspaud? Nojui rank?.

– Malonu tave susitikti, bet k? ?ia veiki?

Nojus žingsniavo kartu.

– Tik k? paleidau Džul?. Ji skrenda ? Niujork? susitikti su klientu. Žinojau, kad šiandien atskrendi, pasitikslinkau skrydžio laik? ir sugalvojau nupirkti tau alaus.

Nuostabi id?ja. Pra?jo keli m?nesiai, o gal jau daugiau nei metai, kaip jie su Nojumi tik susiskambina ar retkar?iais br?kšteli elektronin? laišk?. Koledže buvo artimi ir Matas, nors gyvenimas ?temptas, tebelaik? Noj? draugu.

Be to, Nojus supažindino Mat? su Didž?ja, už k? jis visuomet bus d?kingas.

– Mielai išger?iau alaus.

Jie nu?jo ? artimiausi? bar? ir Matas pasuko prie dviej? tuš?i? k?dži? pa?iame baro gale ir, pad?j? lagamin? tarp j? ir sienos, pris?do ant baro k?d?s. Jau po keli? minu?i? priešais stov?jo bokalas brangaus amatinink? alaus.

Nojus pak?l? bokal? ir susidom?j?s paklaus?:

– Kas tave atviliojo ? Boston??

K? atsakyti? Matas nepais? kr?tin? perv?rusio skausmo. Ši kelion? ne tokia kaip trumpi vizitai aplankyti senelio, ši bus... sunki.

Ši kelion? jaudina. Sekina. Reikalauja vis? j?g?.

Tai, ko jis labiausiai steng?si vengti.

– Perkraustysiu senel? ? globos namus, – glaustai atsak?.

Nojus atrod? nusteb?s.

– Teis?jas kraustosi iš savo nam?? Kod?l?

Matas gurkštel?jo alaus ir pasitryn? akis.

– Jam pasireišk? demencijos ir Alzheimerio ligos požymiai, nebegali gyventi vienas.

– Li?dna gird?ti, – tar? Nojus. – Ar ilgai ketini b?ti mieste?

Matas pabarbeno pirštais ? bokal?.

– Tiksliai nežinau, iki Nauj?j? met? teismo pos?dži? n?ra, tad, ko gero, ?ia b?siu per Kal?das. Taigi, bent jau tris savaites.

Nojus ?d?miai steb?jo jo veid? ir Matas pajuto nor? papasakoti bi?iuliui apie antr?j? apsilankymo Bostone priežast?. Ta?iau atvirai kalb?tis jam nelengva.

Bi?iulis jo nespaud?, net pakeit? tem? – paklaus?:

– Tai ar b?damas ?ia ketini susitikti su Didž?ja?

Matas nutais? r?gš?i? min?.

– Kas domisi – tu ar tavo sužad?tin??

Nojus šypstel?jo.

– Paskutiniai Džul?s žodžiai man buvo: „Myliu tave, esi nuostabus lovoje, bet iškvosk Mat?, kod?l? jis su Didž?ja jau beveik metus nesišneka.“

Matas papurt? galv? ir tar?:

– Tu visai apvyniotas apie piršt?, vyruti, – Nojus tik šyptel?jo. – Maniau, kad Džul? su Derbe apsidžiaugs išgirdusios, kad mes su Didž?ja nutolome. Jos ne itin mane m?go.

Nojus pasitryn? sprand? ir paaiškino:

– Klausyk, aš ?ia gerokai ?sipainiojau. Supažindinau tave su Didž?ja, bet nesitik?jau, kad j?s? romanas be ?sipareigojim? truks kelerius metus. Liečiau dvyn?ms palikti judu ramyb?je. J?s suaug? žmon?s ir abu žinote, k? darote. Ta?iau jos myli j? ir jaudinasi.

Matas pak?l? galv?.

– Kod?l jos jaudinasi?

Nojus tyliai nusikeik?.

– Turi suprasti, kaip stipriai aš myliu Džul?, nes kitaip apie tai net nesvarsty?iau kalb?tis.

Taip, visai apvyniotas. Jei pokalbis b?t? ne apie Mat?, tai Nojaus dvejon?s pasirodyt? juokingos.

– Dvyn?s jaudinasi, kad per šiuos metus ji pasikeit?. Tapo tylesn?, uždaresn?, ne tokia... laiminga, – pasakojo Nojus.

Matas suprato, k? bi?iulis nori pasakyti.

– Ir jos d?l to kaltina mane?

– Ne tiek kaltina, kiek nori paaiškinimo. Didž?ja nešneka, tod?l mano sužad?tin?, kad j? kur, papraš? pakamantin?ti tave. Brolau, tauškiu kaip paauglys.

– Tai tu mane pasitikai ne tik nor?damas nupirkti alaus?

– Alus – papildoma paskata, – jau visai sutrik?s atr?m? Nojus. – Klausyk, pamiršk tai, Matai. ?ia ne mano ir ne Džul?s reikalas, ir apie tai kalb?damas jau?iuosi lyg mulkis.

Matas gal?jo pasipiktinti, bet nepyko. Jis visuomet pavyd?jo draugyst?s, kuri siejo Dilan? Džein? su dvyn?mis. Jos buvo it tvirtas kumštis, viena už kit? ? kar? b?t? ?jusios. Matas, kiek tik save prisimin?, buvo savarankiškas, be to, artimai bi?iuliautis trukd? ?tempta karjera. Tikrai nelikdavo laiko santykiams.

Matas atsargiai rinko žodžius:

– Mes su Didž?ja gerai sutar?me. N? vienas netroškome ilgalaiki? santyki?. Man labai gaila, jei šie metai jai buvo sunk?s, bet kaž? ar tai kaip nors susij? su manimi. Mes atvirai aptar?me savo l?kes?ius ir susitar?me, kad m?s? gyvenime nebus sud?ting? jausm? ir kit? žmoni?, kurie sutrukdyt? mums pasimatyti.

– Kit? žmoni?? Susitikin?ji dar su kuo nors?

Gal Nojus juokauja? Metai buvo velniškai sunk?s, jam tikrai nereik?jo papildomos naštos, tokios kaip pasimatymai. Jis tur?jo kr?v? sud?ting? byl?, be to, iš v?ži? išmuš? li?dna ir netik?ta žinia apie ankstyv? buvusiosios mirt?. O dabar teks priimti sprendimus, kurie pakeis jo kažkada nuostabaus senelio gyvenim?.

Prad?ti k? nors su nauju žmogumi, kai jau?iasi toks emociškai išsek?s, tikrai b?t? per sunku. Dar paauglyst?je išmoko skaudži? pamok?: jausmai ir nelaim?s – prastas derinys.

Jis ?simyl?jo šešiolikos ir vaikš?iojo apsvaig?s nuo jausm?. Jie su Gema, tuomete mergina, k?r? planus: pabaigs mokykl?, stos ? koledž?, susituoks, tur?s vaik?... ir šitaip jausis amžinai. Ji buvo jam vienintel?, visas pasaulis...

Sulaukusi septyniolikos Gema praneš? esanti n?š?ia. Iš dalies jis dži?gavo sužinoj?s, kad jiedu tur?s k?dik? – tikt? šeim?, kokios jis netur?jo, šeim?, kuri gal?s saugoti ir ginti. Savo šeim?. Tik jo...

Po dešimties dien? slapt? plan? ir nuoširdži? pokalbi? Gema užsuko ir praneš? persileidusi, prasitar?, kad išsikelia ? kit? miesto pus?, kei?ia mokykl?.

Pasak?, kad jo nemyli, kad išvis nevert?jo...

Tada Matas nusprend?, kad meil? t?ra mitas, manipuliacijos, kad jos išvis n?ra. Jo t?vai, seneliai, Gema – visi tai aiškiai patvirtino. Septyniolikos Matas atsisak? meil?s, nes ji netikra, ir iki šiol niekas jo nuomon?s nepakeit?.

Dabar jis tik?jo seksu ir jaut?si saugus. Bet meil? – tikrai ne.

O seksas jam reišk? Didž?j?.

Didž?ja taip pat nenor?jo nieko ilgalaikio. Visai kaip Matas ji veng? ?sipareigojim?. Jie kartu praleido tiek laiko, kad pasim?gaut? vienas kitu, bet gerai vienas kito nepažino. Tobulas derinys...

Bent jau buvo.

Matas gr?žo ? Boston?, jos miest?, ir nemat? kli??i? susitikti. Jau taip seniai laik? j? apkabin?s, ragavo jos odos, uod? jos vaisi? kvap?, klaus?si jos juoko. Didž?ja m?gsta linksmintis, yra energinga ir jausminga, kaip tik toki? vaist? jam dabar reik?jo. Ji pad?s atitr?kti nuo min?i?, kaip susidoroti su ? bombos sprogim? panašiomis naujienomis, tebesisukan?iomis galvoje.

Matas pažvelg? ? Noj?.

– Tikrai nenutuokiu, kas dedasi Didž?jos gyvenime, bet vargu, ar ?ia aš kuo nors d?tas.

Nojus baig? al?.

– Ar ketini su ja susitikti, kol b?si Bostone?

Na, žinoma.

– Taip.

– Man buvo liepta perduoti, kad jei tu j? ?skaudinsi, tai b?si persmeigtas sudužusiu alaus buteliu.

Matas išp?t? akis. Didž?jos draug?s agresyvos.

– Suprantu. Bet, kaip jau sakiau, mes esame tvirtai susitar?.

Nojus pak?l? rank?.

– Tik perdaviau žinut?, – jis išsitrauk? kelis banknotus ir nekreip? d?mesio ? Mato pasi?lym? prisid?ti. – Jei nenori ateinant? m?nes? apsistoti viešbutyje, esi kvie?iamas ? Lokvud? sve?i? namel?. Kai ten b?name, aš su Džule gyvename didžiajame name.

Nojaus nuosavyb?, jei Matas gerai prisimin?, buvo ypa? prabangaus golfo klubo šiaur?s Bostone kertinis akmuo. Tod?l Nojaus pasi?lymas buvo itin dosnus.

– D?koju, b?t? malonu.

– Tai Džul?s sumanymas. Taip gal?s tave priži?r?ti, – Nojus nusišypsojo. – Juk žinai, kad m?s? namas yra tiesiai priešais Derb?s, Didž?jos ir Levio Brogano b?st?? To paties perd?tai glob?jiško Levio, kuris net nenumano, kad jau daugiau kaip penkerius metus miegi su moterimi, kuri? jis myli kaip seser?.

O m?šlas.

– Bus smagu paži?r?ti, kaip tu šoksi apie j? ?e?iotk?, – tar? Nojus ir paploj?s Matui per pet? iš?jo iš baro.

Matas pažvelg? ? savo telefon?, pirštas neju?iomis paspaud? galerijos piktogram?. Jis vart? Dilanos Džein?s nuotraukas ir skendo prisiminimuose, stabtel?jo prie tos, kur j? nufotografavo be liemen?l?s priva?iame Šv. Barto papl?dimyje. Ji buvo pasisukusi ? j?r?, bet atgr?ž? galv? ? j? ir kamer?, sabalo juodumo plaukai pasklid? ant sm?lio. Moteris – nuostabiai auksin?, spindin?iomis tamsiomis akimis, nuraudusiais skruostais, rožiniais sta?i?, ?degusi? kr?t? speneliais.

Negal?damas atsispirti, Matas pak?l? j? ant rank? ir nusineš? ? j?r?, kur jiedu ne?tik?tinai pasimyl?jo vandenyje.

Apie Didž?j? jis tur?jo daugyb? nuostabi? prisiminim?, bet, po velni?, tas, kur myl?josi su ja j?roje, o paskui ant sm?lio, – vienas geriausi?.

Matas troško sukurti daugiau prisiminim?...

Papurt?s galv? Matas ?sijung? paskutin? j? su Didž?ja pokalb?, peržvelg? žodžius, kuriuos paraš? vienas kitam per paskutin? savait?. Jis praneš? kit? savait? b?si?s Bostone, paklaus?, ar jiedu gal?si? susitikti. Didž?ja vietoj atsakymo atsiant? nustebus? veiduk?...

Matas susirauk?. Nuostaba tai dar ne *taip*...

Bet ir ne atsisakymas...

Keista, toks atsakymas neb?dingas Didž?jai. Ji visuomet atvirai ir nuoširdžiai išklodavo savo planus, pasakydavo, gal?s susitikti ar ne. Jie nežaid?, nemeluodavo. Nor?davo pab?ti kartu koki? dien?, o gal tris keturias arba ne. Gal?davo rasti laiko vienas kitam arba ne. Šiais metais jie nesugeb?jo susitikti, bet toks jau tas gyvenimas. Matas ?tar?, kad Didž?ja turi daug veiklos, nes labai spar?iai auga j? dizaino ?mon?, j? ir pat? prarijo darbas ir papildomos asmenin?s dramos, kurias teko ?veikti...

Bet ar gali b?ti, kad ji su kažkuo susitikin?ja?

Matui sugniauž? paširdžius ir jis paliep? sau susiimti. Pavyd?ti neturi teis?s. Juk yra susitar?, kad b?dami atskirai negali tik?tis monogamijos. Pastaruosius metus jis kit? moter? netur?jo, bet labiau d?l susiklos?iusi? aplinkybi?, o ne d?l savo sprendimo. Jiedu sutar? b?ti atviri vienas kitam, pasisakyti, jei scenoje pasirodyt? kas nors kitas. Matas negavo nei žinut?s, nei skambu?io, nei elektroninio laiško, kur Didž?ja apie tai b?t? pranešusi. Ties? sakant, nuo kovo pabaigos ji išvis tik kart? su juo buvo susisiepusi. O anks?iau jis retkar?iais gaudavo elektronini? laišk?, smagi? paveiksl?li?, iš kuri? prisijuokdavo, kvail? asmenuki?.

Matas susirauk? prisimin?s, kad draug?s nerimauja d?l jos prastos savijautos. Gal Didž?ja serga? Užsi?musi? Supykusi?

Arba dar blogiau – nutrauk? j? santykius ir viskas baigta?

Mato telefonas pyptel?jo ir š? kart? tai buvo žinut?. Išskirtinis signalas persp?jo, kas paraš?.

Labas. Aš nepasirengusi. Gali duoti truput? daugiau laiko?

Matas, žinoma, atsak?.

Nespaudžiu, mieste ketinu b?ti per Kal?das, jei neatsiras neatid?liotin? reikal?.

Dabar jis neturi iš ko rinktis – lieka tik laukti, kol dukra, apie kuri? Gema nusi?p?, v?l su juo susisieks. Ir pas senel? iki rytojaus važiuoti neketino.

Tai k? veikti vis? pusdien??

Hmm, gal gal?t? užsukti pas Dilan? Džein?. Paži?r?ti, ar yra vilties prad?ti ten, kur an? kart? baig?...

Ir, reikia pripažinti, jis pats nor?jo ?sitikinti, ji laiminga ar ne.

§§§

Lokvud? dvaro kavin?je Meisonas Džeimsas atneš? espreso kavos prie kampinio stalelio s?din?iam studentui ir pažvelg? ? sud?ting? matematikos užduot?, kuri? narpliojo vaikinukas.

Kadangi matematika jam kadaise labai patiko, Meisonas peržvelg? menkus vaikino užrašus ir tu?tuojau pasteb?jo, kur suklysta. Meisonas jau žiojosi užsiminti apie klaid?, bet tuojau atsitrauk?.

Prieš trejus metus toks buvo jo darbas: ?sikišdavo ? sud?tingas situacijas, pad?davo nuraminti konfliktus, spr?sti problemas ir iš to uždirdavo pasakiškus pinigų. Spr?sdamas jam patiktas b?das (kai kurios buvo gyvenimo ar mirties klausimas) d?l prisiimamos atsakomyb?s išgyveno tiek streso, kad pavojingai pakildav?s kraujosp?dis ilgainiui pradegino skrandyje skyl?. Be to, sugriuvo santuoka, iškilo gr?sm? nebebendrauti su s?numis.

Tod?l Meisonas met? ekspert? grup?, nusipirko elegantišk? kavin?, kad tur?t? veiklos. Jis nueidavo ? berniuk? ledo ritulio ar krepšinio varžybas, žaisdavo su jais vaizdo žaidimus, pad?davo ruošti pamokas. Jis nešiojo kav?, bandes ir tvirtino sau, kad nuobodžiauti yra gerai.

Nuobodulys nesužeis širdies, neišgrauš skrandyje dar didesn?s žaizdos.

Meisonas nusiuko ir išgirdo tyl? keiksmazod?. Atsigr?ž?s pamat? student?, pasir?mus? galv? rankomis ir iš nevilties besiraunant? plaukus. Juk jam tai papras?iausia matematika. Kas nutiks, jei pad?s?

Meisonas sugr?žo, perži?r?jo lygt? ir pabaksnojo pirštu.

– Perskai?iuok šit? eilut?.

M?lynos akys pakilo ir abejodamos pažvelg? ? Meison?.

– Su visa pagarba, aš doktorantas Masa?usetso technologij? institute...

Meisonas tik g?žtel?jo ir nutyl?jo. Neprad?jo vaikui aiškinti, kad jis seniai baig? ši? program? ir daug kit?. Tik baksnojo eilut? tol, kol vaikas gal? gale atkreip? d?mes? ? lygt?. Jis surauk? antakius ir giliai atsiduso. Taip, galvoje nušvito.

– Ei, labai a?i?.

Meisonas šyptel?jo ir pasuko atgal ? virtuv?. Nepasiek?s tikslo išgirdo skimbtel?jim?, persp?jant?, kad turi lankytoj?. Nereik?jo net ži?r?ti, kas prav?r? duris, – širdis gerokai aplenk? akis ir Meisonas paspartino žingsn?.

Atsir?m?s petimi ? artimiausi? sien? steb?jo, kaip ? kavin? ?eina dabartinio jo pakvaišimo priežastis, lydimą tamsiaplauk?s, nešinos ryšuliu nuotakoms skirt? žurnal?. Vyresnioji iš Kel?s dvyni?, kiek jis prisimin?, – Džul?. Kel? buvo apkabinusi dukter? per liemen? ir ži?r?jo meil?s kupinomis akimis.

Kel? Brogan – labai graži mama.

Meisonas persibrauk? veid? ranka. Atidarydamas *Coffee Connection* jis mažiausiai tik?josi susižav?ti pritrenkian?ia, kunkuliuojan?ia žavinga našle. Taip, ji vyresn?, bet kam, po velni?, tai ?domu? Meisonas gal?t? susitikin?ti su jaunesne, jis ir *susitikin?jo* su jaunesn?mis, bet n? viena taip nepatrauk? jo d?mesio kaip Kel? Brogan. To jis negal?jo nei paaiškinti, nei atsisakyti.

O Dievas liudininkas – steng?si.

Kel? pak?l? galv? ir pažvelg? jam ? akis. Elektra suspirg?jo tarp j? ir Meisono keln?se, kaip ir visuomet jai esant tame pa?iame kambaryje, lytis tapo kieta. Nors buvo kitoje kavin?s pus?je, pasteb?jo, kaip atsiliepdami prisirpo jos speneliai. Dieve, jos kr?tys fantastiškos. Paraudo ne tik Kel?s kaklas, bet ir kr?tin?. Nors ir neig?, Kel? juo žav?josi, Meisonas j? trauk? taip, kaip ir Kel? j?...

Kod?l jie iki šiol neatsid?r? lovoje?

Nes ji dar nepasirengusi, nes tebemyli savo velion? vyr?.

Meisonas pažvelg? ? lubas ir papurt? galv?. Jis buvo laikomas vienu geriausi? savo kartos prot?, bet vis tiek suglumo nebežinodamas, kaip padr?sinti ši? moter? su juo permiegoti.

Jis tiek nedaug tenor?jo – trupu?io fantastiško sekso su nuostabia, ?domia moterimi. Jis neieškojo amžinos meil?s, kaip mokslininkas tokia netik?jo. Žmoni? r?šis ne taip vystosi. O seksas, kelios karštos naktys? Taip,

pirmąsiais žmogaus potraukiais jis beveik neabejojo.

Meisonas žengė link jos – ir norėdamas nesugebėję atsispirti, bet Kelė jį sulaikė lengvu galvos krustelėjimu.

Gerai, jis nepageidaujamas. Meisonui derėtų perskaičiuoti atsargas, išnešti šiukšles ar imtis kitų darbų.

Paprastai ir streso nekeliančių užduočių, kurias atliktų net užsimerkęs. Bet tokių bjaurių ir nuobodžių. Žiūrėdamas pro didžiulius kavinės langus, jis svajojo užpulti Kelę kaip urvinis žmogus. Persimesti per petį, pasisodinti už savęs ant *Ducati* (jo svajonėse tai vykdavo pavasarį ar vasarą) ir nusivežti. Netrukus sustoti pirmoje pasitaikiusioje nuošalioje vietoje.

Jis ne kartą svajojo, kaip jį išrengia, palenkia ant motociklo ir paima iš nugaros, rankomis spausdamas nuostabias krūtis, bučiuodamas jos sprandą, kaip slysta jo drėgnas ir šiltas...

– Atleiskite, pone, aš vėl įstrigau. Ar galėtumėte man pagelbėti?

Meisonas pasitrynė veidą ir pažvairavo netvarkingus skaičiavimus.

Sekso ant motociklo ir net šilto oro artimiausiu metu nėra ko tikėtis, tad jis gali spręsti uždavinius. O spręsdamas lygtis galės akies kampeliu stebėti Kelę – toks paskutinis ir didžiausias jo malonumas.